

sion, og en saadan meddeltes alene, naar der virkelig var Trang til en ny Mølle Men denne Beskyttelse for de gamle Møller bortfaldt ved de paagældende Distrikters Indlemmelse i Kongeriget. Her herskede nemlig fra 1ste Januar 1862 fuld Frihed med Hensyn til Opførelse af Møller, og denne Regel om fri Møllenæring kom i Henhold til Lov 16de Februar 1866 til efter Indlemmelsen at gælde i de tidligere slesvigske Distrikter. Følgen blev da ogsaa den, at der paa flere Steder anlagdes nye Møller i en saadan Nærhed af de gamle, at der mod disse aabnedes en *Konkurrence*, der forringede de gamle Møllers Værdi og forandrede de Forudsætninger, hvorefter Afgifterne af disse vare fastsatte.

Endelig kan det for en af de ovennævnte Møller, nemlig »Vargaarde« eller »Kjær Mølle«, tilføjes, at denne Mølle, som beliggende tæt ved Grænsen, efter Krigen i 1864 faktisk mistede en stor Del af sit Opland.

Medens det nu ved Forordningen af 6te Februar 1854 som Udgangspunkt maa erkendes, at Møllejerne have faaet en i enhver Henseende tilbørlig Erstatning for det Tab, der maatte være dem paaført ved Mølletvangens Ophævelse i Slesvig, stiller Sagen sig paa anden Maade med Hensyn til det Tab, der i heromhandlede Henseende resulterede af Indførelsen af Kongerigets Ret i de tidligere slesvigske Distrikter. Da der ikke er ydet nogen Erstatning for det Tab, de slesvigske Møller have lidt ved Møllenæringens Frigivelse, skønner Kommissionen ikke rettere end, at denne Omstændighed i Forbindelse med, at L. Nr. 46 af 29de Marts 1904 § 7, hvorefter der nu finder en Afløsning Sted af den ved Loven af 15de Maj 1903 forbeholdte Domænekanon, jvfr. ovenfor Note 37 i den historiske Fremstilling, ikke er bragt til Anvendelse paa de heromhandlede Møller, skønt Afgifterne ikke ses at have nogen væsentlig anden Karakter end den i nævnte Lovparagraf omhandlede Afgift, kan afføde et Billighedskrav paa, at der indrømmes Møllejerne nogen Lempelse i Afgifterne til Staten.

Kommissionen har herefter nærmere forhandlet om Størrelsen af en saadan Nedsættelse i Afgifterne. Efter at en Del afvigende Anskuelser i denne Henseende havde gjort sig gældende, enedes man om at foreslaa en Nedsættelse med 20 pCt., der er den samme Nedsættelse, som ifølge Lov Nr. 46 af 29de Marts 1904 § 7, jfr. Lov af 29de Marts 1867 § 5 in. f. er indrømmet ved Afløsningen af Domænekanon.

Kommissionen skal herefter indstille, at den de heromhandlede Møller paahvilende Arveforpagtningsafgift, henholdsvis Kanon, nedsættes med 20 pCt.

Efter Afløsningen af de nævnte Afgifter ville dog de tvende Møller »Vester Bregninge Vejrmølle« paa Ærø og »Vargaarde« eller »Kjær« Mølle under Kolding Oppebørselsstuedistrikt have bevaret deres Karakter af (virkelige) Arveforpagtningsmøller, der ere Statens »Overejendomsret« undergivne, ligesom de fremdeles, saalænge det bestaaende Retsforhold iøvrigt bliver uforandret, drives af de paagældende Møllebesiddere i Henhold til det til Arveforpagtningskontrakten knyttede Mølleprivilegium, jfr. ovenfor i den historiske Fremstilling. Møllebesidderne kunne imidlertid ifølge Lov 16. Febr. 1866 *vælge*, om de fremdeles ville bevare dette Privilegium, eller om de ville løse Næringsadkomst efter forud erhvervet Kassation af Privilegiet, jfr. ligeledes ovenfor. For saa vidt Besidderne maatte bestemme sig for det sidstnævnte Alternativ, opstaar det Spørgsmaal, om en Afløsning af Statens Overejendomsret efter Reglerne i Lov 16. April 1862 er nødvendig, for at Møllebesidderne kunne erholde fuldkommen fri Ejendomsret over deres Møller.

I denne Henseende maa Kommissionens Flertal bemærke, at det ifølge den historiske Fremstilling, jvfr. ovenfor Side 222, var blevet almindeligt med Hensyn til Arveforpagtningsforholdet i senere Tider, hyppigst naar der ikke var særlig Grund til at antage, at den arveberettigede Familie snart vilde uddø, men dog ogsaa i det modsatte